

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3983/2022
28.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Настасић, адвокат из ..., против тужене Опште болнице „Др Радивој Симоновић“ Сомбор, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3361/21 од 27.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 28.09.2023. године донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3361/21 од 27.04.2022. године, у ставу првом изреке и предмет **ВРАЋА** том суду на поновно одлучивање о жалби тужене.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 860/18 од 02.07.2021. године, одбачена је тужба тужиле за обрачун и исплату припадајућих пореза на исплаћене износе (став први изреке). Усвојен је тужбени захтев тужиле (став други изреке). Обавезана је тужена да тужилци исплати: 1. на име трошкова превоза за период од 01.11.2015. године до 30.09.2018. године укупан износ од 117.920,00 динара са законском затезном каматом обрачунатој на појединачне месечне новчане износе до исплате; 2. на име неисплаћених дневница за период од 01.11.2015. године до 30.09.2018. године износ од 98.548,35 динара са законском затезном каматом од 22.12.2020. године до коначне исплате, као и износ од 30.558,08 динара на име законске затезне камате рачунате од 01.11.2015. године до 21.12.2020. године; 3. на име зараде за период од 01.11.2015. године до 30.09.2018. године на име главног дуга износ од 356.502,32 динара са законском затезном каматом обрачунатом на појединачне месечне новчане износе, од доспелости до исплате, као и припадајуће доприносе надлежним фондовима одређене законом (став трећи изреке). Обавезана је тужена да тужилци надокнади трошкове парничног поступка у износу од 137.775,78 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став четврти изреке).

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3361/21 од 27.04.2022. године, делимично је преиначена првостепена пресуда у усвајајућем делу и одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова превоза за период од 01.11.2015. године до 30.09.2018. године у укупном износу од 117.920,00 динара са законском затезном каматом обрачунатој на појединачне месечне новчане износе до исплате, за исплату разлике зараде од 01.11.2015. године до 30.09.2018. године на име главног дуга преко износа од

33.439,32 динара са законском затезном каматом на тражене месечне износе од доспелости до исплате са припадајућим доприносима за обавезно социјално осигурање и накнаду трошкова поступка преко износа од 50.108,32 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став први изреке). У преосталом делу одбијена је жалба и потврђена пресуда у преосталом усвајајућем делу (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију у делу у којем је преиначена првостепена пресуда, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 87/18 – у даљем тексту ЗПП) Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужилце основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом учињена је битна повреда поступка из члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је у радном односу код тужене на одељењу за ... на радном месту „...“. Према Правилнику о организацији и систематизацији послова код туженог медицинска сестра техничар одељења распоређује се на рад у пријемној амбуланти и тријажи и између осталог учествује у организацији и спровођењу транспорта унутар установе и установу вишег ранга, чиме обавља и ванхоспитални рад. Рад тужилце организован је у сменама и то 12 сати рада од 07,00 до 19,00 часова, 12 сати рада ноћу од 19,00 до 07,00 часова, перманенција 24 сата и слободан дан 24 сата. Сравнијем достављених извештаја хитног болничног транспорта за тужилцу по питању датума, локације и временаведеног на путу у периоду од новембра 2015. године до септембра 2018. године утврђује се да је тужилца у том периоду провела на путу у пратњи болесника укупно 1359,5 часова и да је у том периоду остварила право на укупно 64,5 дневница, те да је за остварење тог рада морала да дође на рад укупно 134 пута. За период од децембра 2017. године од стране туженог су достављени подаци о исплаћеним дневницама које су вршене по одлуци директора. Према тим подацима и подацима оствареним дневницама тужилци за период од новембра 2015. до септембра 2018. године има исплатити остварених 64,5 дневница чија вредност рачуната у висини 5% просечне месечне зараде по запосленом у републици, чија укупна вредност износи 157.403,80 динара. Када се од овог износа одузме износ уплаћених дневница од 70.000,00 динара, добија се неисплаћена разлика од 98.548,35 динара. Укупно обрчаната затезна камата од доспећа сваког појединачног износа до дана израде налаза 21.12.2020. године износи 30.558,08 динара, што заједно са дугованом разликом даје укупан износ дуга на тај дан од 129.106,43 динара. Утврђено је и да број прековремених сати рада за период од новембра 2015. године до септембра 2018. године износи 1.395,50 динара и да тужилци по овом основу припада укупно 508.562,51 динар бруто, односно 356.502,32 динара нето, што је утврђено по месецима спорног периода. Разлика нето зараде за период од 01.05.2018. до 01.09.2018. године утврђена је у износима од 0,00 динара за мај, 11.086,12 динара за јун, 2.574,05 динара за јул, 9.711,75 динара за август, 10.067,40 динара за септембар 2018. године.

Тужиља има пребивалиште у ..., а посао обавља у Утврђено је да за период од новембра 2015. до септембра 2018. године на бази цена превоза превозника „Севертранс“ АД Сомбор појединачна цена карте на релацији ... – локал и ... – локал износи 70,00 динара, а на релацији ... – ... 300,00 динара, односно на релацији ... – ... – ... укупно 440,00 динара. Тужиља је имала 134 додатна доласка на рад и одласка са рада ради обављања хитног превоза болесника за које је имала трошкове у укупном износу од 117.920,00 динара.

Из овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље у целости.

Другостепени суд је делимично преиначио пресуду првостепеног суда у усвајајућем делу и одбио тужбени захтев за накнаду трошкова превоза за период од 01.11.2015. године до 30.09.2018. године, као неоснован, јер су ти износи обухваћени у цени месечне карте у јавном превозу, а за разлику зараде за период од 01.11.2015. до 30.04.2018. године преко износа од 33.439,32 динара тужбени захтев је одбијен, јер је усвојен приговор застарелости.

По становишту Врховног суда другостепени суд је о захтеву тужиље за исплату разлике зараде у периоду од 01.11.2015. године до 30.04.2018. године на име главног дуга преко износа од 33.439,32 динара одлучио уз погрешну примену материјалног права и битну повреду поступка из члана 374. став 1. у вези 396. став 1. ЗПП. Другостепени суд је погрешном применом одредбе члана 196. Закона о раду одлучивао о застарелости потраживања тужиље, иако ни у поднеску од 01.07.2021. године, ни у току првостепеног поступка није истакнут приговор застарелости, па како је сматрао да је потраживање тужиље застарело и из тог разлога је тужбени захтев одбио, другостепени суд је пропустио да оцени остале, одлучне, изнете жалбене наводе на шта га обавезује одредба члана 396. став 1. ЗПП.

По ставновишту Врховног суда због погрешне примене материјалног права непотпуно је утврђено чињенично стање везано за трошкове превоза за период од 01.11.2015. до 30.09.2018. године у износу од 117.920,00 динар.

Одредбом члана 102. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе, предвиђено је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз, у складу са колективним уговором код послодавца, Правилником о раду и уговором о раду. Колективни уговор туженог од 17.07.2015. године у члану 103. регулише питање трошкова доласка и одласка са рада на исти начин као и члан 102. Посебног колективног уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, Аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе,.

Врховни суд сматра да је преурањен закључак другостепеног суда да трошкови превоза не припадају тужиљи за дане када је имала обавезу пратње болесника у друге установе (независно од броја дневних долазака и одлазака са рада). По становишту Врховног суда, погрешно је другостепени суд пошао од претпоставке да се месечна карта купује за неограничен број долазака и одлазака са посла, да би уз ту претпоставку на тужиљи био терет доказивања чињенице да је имала трошкове

ванредног доласка на посао. Ради правилне примене материјалног права остало је нерасправљено чињенично утврђење да ли се превозна карта у јавном саобраћају на релацији ... – ... купује за једну дневну вожњу или неограничен број вожњи.

У поновном поступку суд ће узети у обзир указане примедбе и о жалби туженог одлучити на законит начин.

Из свега изнетог одлучено је као у изреци на основу одребе члана 415. став 1. и 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа-судија
Весна Субић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић